Конгрес Українських Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 20 жовтня 2009 року № 41 (309)

НА ЧЕСТЬ СВЯТА ПОКРОВИ, СЛАВИ КОЗАЦТВА ТА ВОЯКІВ УПА

14 жовтня Україна відзначала Свято Покрови Пресвятої Богородиці, традиційний день Українського козацтва і день офіційного створення Української Повстанської Армії.

Покрова – наше національне релігійне свято, адже Україну з княжих часів називають "Домом Пресвятої Богородиці". Ще в "Літописі Руському" було сказано, що Великий князь Ярослав Мудрий віддав Київ і всю Землю Руську під покров Божої Матері. Велика кількість православних церков, побудованих в княжі і козацькі часи, були присвячені пошануванню Богородиці. Завдяки козацтву Покрова почала символізувати не лише заступництво і опіку, а й стала символом усіх захисників української землі.

Закінчення на 2-й стор.

ВІТАННЯ
Президента України ветеранам Української Повстанської Армії

Шановні співвітчизники!
Дорогі ветерани!

Вітаю вас із 67-річчям Української Повстанської Армії!

Створена в день Пресвятої Покрови, ця армія народного спротиву стала справедливою відповіддю України на репресії сталінського та нацистського режимів, втіленням прагнення нашого народу до свободи й незалежності.

Не маючи держави, перебуваючи під окупацією, українці здійснили неможливе – вони сформували повноцінне боєздатне військо, яке контролювало обширні території й довгі роки протистояло ворогові. Це була не просто армія, це була основа майбутньої державності, про що свідчить заснування в 1944 році Української Головної Визвольної Ради як верховного органу українського народу в його революційно-визвольній боротьбі.

Подвиг воїнів УПА не має аналогів в історії. Тисячі й тисячі українських юнаків і дівчат зі зброєю в руках стали до бою відразу з двома людиноненависницькими імперіями – німецько-фашистською і радянсько-комуністичною.

Їхня справа здавалася безнадійною, але вони протистояли імперській потузі силу духу і перемогли. Імперії впали, й на їхніх руїнах постала незалежна, соборна, демократична Україна.

Сьогодні ми відроджуємо історичну правду й справедливість, очищаємося від десятилітніх нашарувань фальсифікацій нашого минулого. Сьогодні ми складаємо належну шану бійцям Української Повстанської Армії як доблесним захисникам Батьківщини й справжнім національним героям. На їхньому прикладі ми виховуємо нові покоління українських патріотів.

Бажаю вам, дорогі ветерани, міцного здоров'я, щастя, невичерпної енергії на многії літа.

Слава Україні! Героям слава!

Віктор ЮЩЕНКО

ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ

НА МАРГІНЕСІ ДВОХ ПОДІЙ

Олесь ВАХНІЙ

Певно, лише духовно сліпі й неспроможні відрізняти брехню від правди так і не навчилися розуміти суті процесів, котрі відбуваються в суспільстві. Нелицемірне почуття любові супроти ближніх зобов'язує мене не ухилятися від обтяження себе бодай коротким поясненням неоприлюднюваних причин нинішніх подій та суспільних трансформацій. Наднаціональні потуги, котрі ставлять за мету глобалізувати світ шляхом знищення національних культур та природних відмінностей між людьми, здійснюють свою злочинну працю на ниві коли агресивного, а коли і лицемірно закамуфльованого в шати "прав людини" та "пошани прав меншин" нав'язування цілим народам чужих і непритаманних їм світоглядів й несумісних з національними традиціями та Божими Заповідями форм буття у цьому світі. Поширюючи побрехеньки про необхідність вивищувати гріховні забаганки над почуттям обов'язку супроти ближніх і Батьківщини, загал примушують до толерації содомії та найрізноманітніших збочень. Однією з форм нав'язування поблажливого ставлення до неперадбачених Творцем і природою форм буття є проведення цілого ряду найрізноманітніших заходів, де і без того втомленому від інформаційного сміття обивателю намагаються мало не з наукової точки зору довести, що збочення в жодному разі не є аномалією, а боротьба з власною гріховною схильністю або пристрастю є даремною тратою сил.

Прагнення слуг лукавого глобалізувати й узалежнити від єдиного центру світ, на щастя, наштовхується на рішучий опір не позбавлених здорового глузду й почуття патріотизму ідеалістів. Принципова боротьба з тріумфальною ходою підлості, брехні та несправедливості вимагає від свідомих причин буття людини в цьому світі докладання титанічних зусиль задля пояснення загалові суті нинішніх процесів. На жаль, в постколоніальному й донині більше ніж на дві третиті тоталітарному українському суспільстві так і не постали середовища, котрі взяли б на себе сміливість пояснювати до неможливості затурканому загалові, від чого саме варто ухилятися, що є вартою поборення, шкідливою і навіть злочинною аномалією, а що гідною культивування чеснотою. Саме прагнення долучитися до когорти борців з матеріалізмом, а не забаганка будь-що врізатись у пам'ять читача, зобов'язує мене поділитися враженнями про відвідані впродовж кількох останніх днів формально маломітні в суспільному і громадському житті заходи й проаналізувати їхню злочинну суть і зміст.

28 вересня у приміщенні "Укрінформу" (м.Київ, вул. Б.Хмельницького, 8/16), з ініціативи громадської організації "Фонд сприяння Вільна Європа", відбувся "круглий стіл" на тему "Права людини і правозахисний рух в Україні: аналіз існуючого стану, проблеми, цілі". Попри заявлену в анонсі участь у "круглому столі" правозахисників та спробу кількох промовців прикувати увагу до реальних проблем українського суспільства (згадували про порушення замовних кримінальних справ та катування працівниками міліції затриманих, більше ніж незаздрісний стан справ у закладах пенітенціарної системи, залежність судів від багатьох зовнішніх чинників, і як наслідок – винесення суддями несправедливих рішень, бездіяльність органів прокуратури у справі протистояння порушенню посадовими особами Конституції та безлічі нормуючих взаємостосунків між ними й платниками податків нормативних документів), доповіді більшості виявились астрономічно далекими від обраної та задекларованої теми. Попри те, вони вплинули на прийняття заздалегідь заготованої резолюції.

Закінчення на 7-й стор.

Степан БАНДЕРА: ДОКУМЕНТИ СВІДЧАТЬ

Виставку під такою назвою відкрито 15 жовтня в приміщенні Національного музею історії України. Вона присвячена 100-річчю від дня народження та 50-м роковинам трагічної загибелі одного з провідних діячів українського національного руху – Степана Бандери.

Це перша в Україні експозиція, на якій представлено раніше невідомі документи, світлини та особисті речі Степана Бандери, які відтворюють образ села Старий Угринів, де він народився і провів дитячі роки. Окремим блоком подані матеріали, що розповідають про навчання Степана в Стрийській українській гімназії та Львівській Політехніці.

На виставці також експонуються матеріали, пов'язані зі створенням Організації Українських Націоналістів, яка започаткувала новий етап національно-визвольної боротьби українського народу. Це – фото засновників ОУН, перші програмні документи організації, матеріали Варшавського та Львівського судових процесів 1935–1936 рр. над головою Крайового проводу ОУН Степаном Бандерою та його товаришами.

Центральне місце займають матеріали, пов'язані з проголошенням Акту відновлення Української державности 30 червня 1941 року. Окремим блоком представлені матеріали про арешти членів ОУН та їхнє перебування у німецьких концтаборах після проголошення Акту. Особливої уваги заслуговують малюнки Палладія Косинки, зроблені у концтаборі Освенцим, арештантський одяг з концтабору Бухенвальд, фото братів Степана Бандери – Олександра і Василя, замордованих в Освєнцимі.

Низка документів, фотографій, листівок знайомить відвідувачів з періодом Другої світової війни та створенням на Західноукраїнських землях Української Повстанської Армії та її боротьбою з радянськими партизанами та німецькими окупантами. Відвідувачі виставки мають змогу ознайомитись з матеріалами Головного командира УПА Романа Шухевича, першого президента Української Головної Визвольної Ради Кирила Осьмака.

Комплекс матеріалів виставки висвітлює еміграційний період життя і діяльности Степана Бандери. Широко представлені матеріали, присвячені останнім рокам життя Степана Бандери, його трагічній загибелі та судовому процесу над його вбивцею Б.Сташинським.

Вперше в Україні представлений одяг зі слідами крові, в якому був Степан Бандера у день трагічної загибелі, та його посмертна маска.

Виставку відкрив директор Національного музею історії України Сергій Чайковський. З вітальною промовою виступили голова Служби Безпеки України Валентин Наливайченко, директор Музею української визвольної боротьби імені Степана Бандери в Лондоні Василь Олеський, директор Галузевого Державного Архіву СБУ Володимир В'ятрович, Голова Проводу ОУН (р) Стефан Романів, президент Світового Конгресу Українців Евген Чолій, заступник директора Українського Інституту Національної Пам'яті Владислав Верстюк, голова Союзу українців у Великобританії Зенко Ластовецький.

На відкритті виставки голова Служби безпеки України Валентин Наливайченко зокрема зазначив: "Провідник ОУН, його організація, Українська Повстанська Армія спромоглися створити державність. Вона існувала і могла існувати довше, але опинилася між двома тоталітарними, окупаційними режимами – між нацизмом і сталінізмом".

"Раз і назавжди ця виставка і, я переконаний, українські підручники, що вийдуть на основі цих правдивих матеріалів, мають зняти брехню. Це не міф – це брехня про те, що нібито Степан Бандера, ОУН або УПА були проти єврейського населення або були "колаброціоністами", – наголосив В.Наливайченко.

Виставка створена Національним музеєм історії України із залученням матеріалів Союзу Українців у Великій Британії, Музею української визвольної боротьби ім. С.Бандери в Лондоні, Галузевого державного архіву СБУ, Музею визвольних змагань Прикарпатського краю (м.Івано-Франківськ), Центру досліджень визвольного руху (м.Львів), Державної наукової архівної бібліотеки (м.Київ), Центрального державного історичного архіву України (м.Львів), приватного колекціонера Віктора Киркевича.

Відвідувачі знайомляться з матеріалами виставки

Експозиція виставки відкрита щоденно (крім середи) з 10 до 17 години та буде доступна для огляду до кінця року.

Адреса: вул. Володимирська, 2, Національний музей історії України.

Прес-центр ЦДВР

ВШАНУВАЛИ ДЕНЬ ПАМ'ЯТИ ПРОВІДНИКА

15 жовтня 1959 року у Мюнхені злочинна рука Москви обірвала життя Степана Бандери

Похований Провідник ОУН у німецькому Мюнхені, де 17 жовтня почались пам'ятні заходи з відзначення 50-ї річниці смерті Великого сина України – Степана Бандери.

На відзначення до Німеччини, окрім численних делегацій з різних куточків світу, вирушили і представники Конгресу Українських Націоналістів. Близько 50-и членів КУН, з них 35 – представники ЛОО КУН, на чолі із Головою партії Олексієм Івченком вшанували день пам'яти Провідника.

На час випуску цього номеру "Нації і Держави" учасники поїздки перебували на шляху повернення до України. Тому детальну інформацію про перебіг події, свідчення очевидців, слово Голови КУН у Мюнхені читайте у наступному номері нашого часопису.

Слава Україні! Бандері Слава!

Наталка УЛИНЕЦЬ, Львів

ЧЕСТЬ НАЦІЇ

НА ЧЕСТЬ СВЯТА ПОКРОВИ, СЛАВИ КОЗАЦТВА ТА ВОЯКІВ УПА

У ХХ столітті козацькі традиції наслідували борці за незалежність України – Організація Українських Націоналістів та Українська Повстанська Армія. Саме тому днем офіційного створення УПА було обрано 14 жовтня – Свято Покрови.

Центральною подією дня стала національна молитва за Україну "Під Покровом Божої Матері", яка відбулася на Софійському майдані столиці. Молебень з Акафістом до Пресвятої Богородиці очолив Святіший Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет у співслужінні з єпископатом УПЦ КП. Паломники зі всієї України, серед яких чимало в козацьких та упівських одностроях, зустрілися у цей день на Софійському майдані, щоб в соборній молитві проголошення Гімну до Пресвятої Богородиці просити її дарувати опіку, допомогу, заступництво Україні та кожному українцеві.

* * *

Президент України Віктор Ющенко провів 14 жовтня на Волині, де взяв участь у заходах з нагоди 67-ї річниці утворення Української Повстанської Армії. У смт Колки Маневицького району Волинської області глава держави поклав квіти до пам'ятних знаків "Колківська Республіка" та "Борцям за волю України".

Вітаючи присутніх із визначними датами, Віктор Ющенко відзначив, що створення Колківської повстанської республіки є яскравою ілюстрацією героїзму воїнів УПА, які навесні 1943 року звільнили від фашистів п'ять районів Волинської області, де у глибокому німецькому тилу майже на двох тисячах квадратних кілометрах виник острівець вільної України, де відразу ж завирувало українське національне життя.

Глава держави підкреслив, що сьогодні перед нами стоїть найскладніше завдання – сформувати у незалежній Українській державі дійсно державницьку націю.

Президент України особливо високо оцінив той факт, що в урочистостях взяли участь як ветерани УПА, так і радянської армії. "Хотілося б, щоб такі глибокі моральні приклади були представлені не тільки у Колках, на Західній Україні, а щоб це стало нормою для всієї України. Нам час усвідомити – ми є українці, ми єдині. Історія не може розділяти тих людей, які боролися за незалежність цієї країни", – сказав Віктор Ющенко.

* * *

Члени Київської міської організації Конгресу Українських Націоналістів 14 жовтня на Софіївській площі організували роботу двох палаток у рамках обговорення проекту Конституції Віктора Ющенка.

Люди активно брали запропоновані роздаткові матеріали, спецвипуск газети "Нація і держава", читали і спілкувалися між собою. Йшло жваве обговорення запропонованого проекту Конституції. Всі писали свої прізвища і контактні телефони, демонстрували готовність до активного обговорення і зворотного зв'язку. За декілька годин роботи було зібрано кілька сотень опитувальних аркушів з відзначеними позиціями громадян і своїми коментарями. За словами голови столичної організації КУН Юрія Шепетюка, більшість відповідей на запропоновані питання позитивна.

У другій половині дня вулицями Києва, від пам'ятника Шевченку до Європейської площі, пройшов багатолюдний марш УПА. Його учасники тримали жовто-сині прапори та скандували гасла "ОУН-УПА" – державне визнання!", "Бандера, Шухевич – герої народу! Вони воювали за нашу свободу!", "Бандера – наш Герой! Покрова – наше свято!" та інші. Пізніше учасники ходи долучилися до глядачів концерту "Покрова – наше свято, Бандера – наш герой", що проходив на Майдані Незалежності.

А тим часом кілька сотень представників лівих та проросійських сил на Майдані Незалежності, навпроти Головпоштамту, провели акцію протесту проти святкування річниці УПА та Покрови з прапорами Комуністичної партії, Російського блоку та інших антиукраїнських сил, гаслами "Фашизм не пройде". "Фашистами" протестувальники називали Українську Повстанську Армію, тих, хто святкує її річницю, та Президента Віктора Ющенка – за те, що виступає на підтримку ветеранів УПА. Очільники акції з імпровізованої сцени спочатку закликали всіх присутніх долучитися до боротьби проти вшанування УПА. Але скоро перейшли до закликів голосувати на президентських виборах за лідера Компартії Петра Симоненка.

Прес-служба КУН

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Оліфник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Пшеволоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценько Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 758-31-13
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Білах Іван	(8050) 339-56-12
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

СТАРТУВАЛИ ВИБОРЧІ ПЕРЕГОНИ

У понеділок, 19 жовтня, в Україні офіційно розпочалася кампанія з виборів Президента України

Відповідно до Календарного плану основних організаційних заходів з підготовки та проведення виборів Президента України, оприлюдненого Центральною виборчою комісією, перший день строку виборчого процесу – 19 жовтня 2009 року.

Висування кандидатів на пост Президента України розпочнеться 20 жовтня і завершиться 6 листопада 2009 року. Відповідно до календарного плану, висувати кандидатів мають право політичні партії, виборчі блоки політичних партій, громадяни України шляхом самовисування.

Кандидати у президенти мають подати документи для реєстрації до Центральної виборчої комісії до 9 листопада включно.

Протягом п'яти днів з дня прийняття документів ЦВК має прийняти рішення про реєстрацію кандидата у президенти або про відмову в реєстрації. Після цього у триденний термін після реєстрації кандидат має отримати офіційне посвідчення кандидата на пост Президента, а також рішення про його реєстрацію має бути оприлюднене у газетах "Голос України" та "Урядовий кур'єр".

Реєстрація кандидатів триватиме до 13 листопада включно.

До 18 листопада ЦВК має оприлюднити в газетах "Голос України" і "Урядовий кур'єр" список зареєстрованих кандидатів на пост Президента.

Проведення передвиборної агітації "за" або "проти" кандидата розпочинається наступного дня після його реєстрації і триває до 24.00 останньої п'ятниці перед днем виборів – 15 січня 2010 року.

17 січня 2010 року голосування з обрання Президента триватиме з 8.00 до 20.00.

Розгляд звернень, які надійшли до дільничної виборчої комісії (ДВК) у день виборів, здійснюється невідкладно після закінчення голосування.

Підрахунок голосів виборців на виборчій дільниці розпочинається після закінчення розгляду звернень, які надійшли до ДВК.

До 27 січня 2010 року мають бути встановлені результати голосування у день виборів Президента України і складений відповідний протокол.

Після встановлення результатів виборів головуючий на засіданні Центральної виборчої комісії офіційно оголошує результати виборів.

Не пізніше ніж на третій день після підписання протоколу результати виборів публікуються у газетах "Голос України" і "Урядовий кур'єр".

Не пізніше ніж через 30 днів після офіційного оголошення результатів виборів новообраний Президент України має вступити на посаду.

Як відомо, відповідно до Закону "Про вибори Президента України", обраним у день виборів Президентом України вважається кандидат, який одержав на виборах більше половини голосів виборців (50% + 1 голос), які взяли участь у голосуванні. Про обрання Президента Центральна виборча комісія оформлює протокол.

Якщо до виборчого бюлетеня для голосування у день виборів було включено більше двох кандидатів на пост Президента України, і за результатами голосування жоден кандидат не набрав більше половини голосів виборців, які взяли участь у голосуванні, ЦВК приймає рішення про проведення повторного голосування, про що зазначається у протоколі про підсумки голосування у день виборів Президента України.

"ПОДАРУНОК" ДЛЯ КРЕМЛЯ

Львівські націоналісти передали Медведєву і Путіну книги про Бандеру

15 жовтня активісти Львівської міської організації Конгресу Українських Націоналістів і Молодіжного націоналістичного конгресу подарували Президентові Росії Дмитру Медведєву і прем'єр-міністрові Росії Володимиру Путіну книги про лідера Організації Українських Націоналістів Степана Бандеру через Генеральне консульство Росії у Львові.

Книга була передана у трьох однакових комплектах, де третій – для генерального консула Росії у Львові Євгена Гузеєва.

Подарункову колекцію доповнювали книга "Московські вбивці Степана Бандери перед судом", листівки про Українську Повстанську Армію та націоналістичні газети.

15 жовтня виповнюється 50 років з дня вбивства агентом КДБ Сташинським Провідника ОУН Степана Бандери.

Прес-служба ЛОО КУН

ЗАКЛИК ЗАКОРДОННИХ УКРАЇНЦІВ

Світовий конгрес українців закликав Верховну Раду визнати воїнів ОУН-УПА учасниками національно-визвольної боротьби за незалежну Україну та надати їм належні пільги.

Про це заявив президент СКУ Євген Чолій у ВР 14 жовтня під час парламентських слухань на тему "Закордонне українство: сучасний стан та перспективи співпраці".

Він також від імені СКУ закликав парламент ухвалити закони, "спрямовані на демонтаж пам'ятників, що символізують тоталітарний комуністичний режим". Також Є.Чолій від імені СКУ закликав Верховну Раду проводити всі свої засідання "виключно державною мовою".

Крім того, він запропонував парламенту України "привести недоторканність народних депутатів України до європейських стандартів".

Всього у парламентських слуханнях взяли участь понад 80 закордонних українців із 26 країн світу.

(УНІАН)

УКРАЇНСЬКИЙ ВИБІР

КИЯНИ І НАЦІОНАЛІСТИЧНА ІДЕОЛОГІЯ

9 жовтня 2009 року Київська міська організація КУН розпочала наметову кампанію на підтримку проекту Конституції від Президента Ющенка. На вулицях Києва з'явилися намети з написом "націоналіст – це патріот, що діє" та замайоріли червоно-чорні прапори. Відтак, маю перші враження від безпосереднього спілкування з киянами, тобто з потенційними виборцями, якими хочу поділитись з читачами газети.

Володимир МАНЬКО,
заступник голови КМО КУН

"А це хто такі? Таких ще не бачили" – почули ми від перехожих одразу після встановлення першого намету у парку Шевченка. "Ми – українські націоналісти, обговорюємо проект Конституції Ющенка", – відповідаємо. "Та усі ви однакові", – з сумом каже чолов'яга років сорока п'яти, одягнений у костюм з краваткою, ховаючи у дипломат надані йому матеріали. Зав'язується розмова, під час якої коротко пояснюємо, що не бачимо альтернативи чинному Президенту. Ющенко єдиний серед кандидатів, хто відстоює національні інтереси Держави не словом, а ділом. Вислухавши та потиснувши нам руку, чолов'яга пішов.

Працюючи з людьми в наметі, незабаром переконуємося, що суспільство опанували зневіра та байдужість. Людей з такими політичними діагнозами вкрай багато. Причому байдужі – переважно молодь. Сьогодні це є головним викликом, що постає перед кожною політичною силою, яка йде до влади. Разом з тим, приємно здивований відносно великою кількістю прихильників та симпатиків українського націоналізму. Такі люди цікавляться не лише проектом Конституції Президента, а й політичною програмою КУН, на що отримують вичерпну інформацію. Відвертих ворогів нашої ідеї за час перебування в наметах трапилось лише декілька, які аж зеленіли, коли бачили наш революційний прапор. 80% перехожих, з якими довелося спілкуватись, розмовляли українською мовою одразу чи переходили на неї вже під час розмови.

Ось такі вони, виборці-кияни, які підуть робити свій вибір 17 січня 2010 року. Проте, є ще три місяці, протягом яких ми будемо боротися із зневірою та байдужістю шляхом переконання. Українці, як правило, довго посипають голову попелом та чухають потилицю, після чого в останній момент роблять правильний вибір. Вірю, так буде й цього разу.

ПЕРШИЙ НАМЕТОВИЙ ДЕНЬ У ДОНЕЦЬКУ

Донецька обласна організація Конгресу Українських Націоналістів розпочала 15 жовтня 2009 року в Донецьку інформаційну роботу з ознайомлення донеччан з основними положеннями проекту Конституції, заповнення ними опитувальних листів стосовно проекту Конституції України Президента України Віктора Ющенка, розповсюдження газети "Нація і держава" та роздачу іншої інформаційної продукції.

Інформаційний намет, що був встановлений на центральній площі міста Донецька імені большевика Леніна, викликав великий інтерес. Конфліктів та непорозумінь практично не виникало ні з мешканцями, ні з міліцією, за винятком однієї агресивно налаштованої групи молодиків, які рвали примірники газети "Нація і держава".

Донеччани охоче заповнювали опитувальні листи, але близько половини з них боялися підписатись та вказати свою адресу.

Крім нас, розпочали працювати тільки інформаційні намети Донецької обласної організації Української Народної Партії.

Марія ОЛІЙНИК

МЕТАМОРФОЗИ ЧАСУ

ХТО ЗАХИСТИТЬ УКРАЇНЦЯ В УКРАЇНІ?

Микола СИМЧИЧ,
член НСЖУ і НСПУ, ліквідатор аварії на ЧАЕС 1-ї категорії

Ще до початку виборів Президента України понад два місяці, але в атмосфері вже запахло колонізаторською диктатурою: одні, одурманені антиукраїнською пропагандою, репетують, що Ющенко зам'який, що без крові не обійдеться; інші, підбурювані "п'ятиколонниками", запроваджують "бєспрєдєл" і бандитські напади на проукраїнських громадян, до яких я відношу себе і мою маму.

Проживаючи самотньо в селі Середній Березів, що на Косівщині, і сподіваючись на підтримку сусідів в обмін на дозвіл викошувати наші городи і випасати на них худобу, моя 82-річна мама Симчич Параска Михайлівна – учасниця бойових дій ОУН-УПА, вдова інваліда війни, сподівалася, що це скромне затишшя забезпечене їй до кінця життя. Але сусідові В. так припали до вподоби майже дармові городи, що він вирішив повністю заволодіти ними. Отож моя старенька, тяжко хвора мама і я – інвалід ЧАЕС з двома інфарктами, стали перешкодою на шляху здійснення намірів сусіда В., яку, на його думку, варто усунути. Після відверто бандитських "шпильок" на кшталт "Вам пора переселятися на цвинтар...", а також лютого нищення за допомогою своїх корів нашого молодого саду і молодих смерічок, посаджених мною на межі городу взамін металевих стовпців, зрізаних злодіями кілька років тому і досі не виявлених косівською міліцією, сусід В. вирішив, а скоріше йому зрежисерували це рішення "тєхработнікі" (работают на "тєх", а не на Україну), котрі вороже ставляться до моєї літературної і журналістської творчости, перейти до більш рішучих дій.

Отже 25 вересня у стані алкогольного сп'яніння сусід увірвався на кухню нашої хати, де перебувала моя мама із своєю подругою Перцович Марією, і брутальною лайкою пригрозив убити її і мене. Мама подумала, що сусід жартує, але коли той кілька разів вдарив мою маму в серце, вона заволала: "Рятуйте, вбивають!" і, взявши віника, вигнала нападника з хати, бо ніколи не боялась підступних гнид-провокаторів. Я лежав із хворим серцем у суміжній кімнаті, але почувши мамин крик, підвівся і вийшов у коридор. П'яний сусід вивалювався із дверей. Я зачинив вхідні двері і зателефонував голові сільради Томичу М.С., а також черговому Косівського районного відділення міліції, котрий запевнив мене, що до нас приїде дільничний міліціонер і розбереться в ситуації. Тим часом нападник В. ходив попід хатою і безперервно погрожував убити мене і мою маму... Дільничний не приїхав ні того дня, ні в наступні чотири дні, хоча обіцяли, що дільничний Нікітін Ю.О. вже виїхав до нас. Тільки на п'ятий день, тобто 29 вересня, Нікітін зателефонував до нас і звелів з'явитися мені і моїй мамі до нього на "опорний пункт" у Яблунові, бо він не може до нас приїхати, оскільки дуже зайнятий, адже дільничних тільки двоє на 12 сіл... Заодно дільничний звелів передати нападникові В., щоб і той приїхав. Тобто ми, постраждалі, повинні ще й забезпечити явку нашого кривдника на "опорний пункт". Я вжахнувся: злочин із погрозою вбивства перетворюють на фарс тому, що "два дільничних міліціонери на 12 сіл!" А за Польщі і Австрії в нашім селі, що тоді налічувало удвічі менше жителів, був спеціальний постерунок із заґратованими вікнами, були два шандарі (жандарми), які реагували на події негайно, тобто до них можна було звертатися цілодобово.

Невже в Україні замало міліції? Де там, більше ніж армії! Упаси Боже, нічого поганого не хочу казати на адресу доблесної міліції. Згадую, як під час недавнього візиту московського попа Кіріла до України українська міліція (спецназ у бронежилетах) щільним кільцем (страшніше ніж конвой зеків) оточила українських патріотів, котрі висунули протестні гасла проти попа-колонізатора в той час, як промосковські козачки з нагайками вільно розгулювали з антиукраїнськими гаслами і криками по Києву і в Почаєві. Виникає запитання: коли українська міліція захищатиме національні інтереси України і простих Українців, а не зайд, олігархів і політичних крикунів, які навіть у статусі кандидата у президенти України не гребують висувати антидержавні, антиконституційні гасла, зокрема про передачу частини території України іншій державі?

Розуміючи важливість контакту з правоохоронцями, тим більше у справі, що стосується погроз на адресу моєї мами і мене і, гамуючи ліками гіпертонічний криз, я все ж добрався до "опорного пункту" у Яблунові. Дільничний Нікітін Ю.О. був заклопотаний: його постійно викликали у якихось справах, і ті кілька речень, записані з моїх слів як свідчення, здалися мені такою ж формальною "бумагою", які писалися кілька років тому, коли на нашому городі злодії зрізали понад 40 забетонованих стовпців огорожі; коли у січні цього року побили і пограбували в центрі Івано-Франківська мого єдиного сина, і він із черепно-мозковими травмами потрапив до лікарні (скаргу про напад на мого сина я вручив начальнику обласного УМВС генералу Кузнєцову ще в січні, однак слідство, що так бурхливо і обнадійливо було розпочато, повільно стихло, і жодної відповіді на скаргу я і мій син не отримали); коли мою квартиру "шманали", наче тюремну камеру, з квартири зникли і продовжують зникати цінні речі і документи в тім числі приватизаційні папери на мою квартиру – вочевидь, з метою злодійської афери з переоформленням на іншу особу; зрештою, коли спалили хату мого стрия (татового рідного брата) Івана, до речі, історичну хату, бо в ній на початку минулого століття була організована перша в селі "Просвіта", перші драмгуртки, в хаті декілька днів гостював Василь Вишиваний (Вільгельм Габсбург) – намісник трону Австро-Угорської імперії, якого тоді, восени 1919 року, супроводжував з місць бойових дій наш родич, один з визначних командирів Січового Стрілецтва Гриць Голинський. Тоді в нашій стодолі В.Габсбург залишив свою машину, бо не було бензину; її потім потягли кіньми до Коломиї румунські окупанти. Це було давно. А тепер... Міліція настільки заклопотана, що їй ніколи було надіслати нам, потерпілим, навіть формальну відписку-відповідь, так, ніби я і мої рідні – не громадяни цієї держави, так, ніби нас і за людей не вважають. У пригніченому стані повертаюсь із "опорного пункту" до мами і чую від неї, що наш кривдник насміхається із наших звернень до міліції і погрожує доконати нас із мамою. Ніби ж маю законне право на самооборону, та якби я не надіявся на міліцію, а добряче накопнякував ту провокаторську гниду-сусіда В., то з нього вилетіло б бажання убивати нас з мамою. Але, здається, провокатор і його покровителі тільки на це і розраховували, бо з часів совдепії в "опрєдєльонних ліц" виробилося таке ставлення до "неугодного журналюги", яке продемонстрував горезвісний генерал-душогуб Пукач над моїм колегою Георгієм Гонгадзе. Постійне відчуття вигнанця у своїй країні переконує мене в тому, що якби я, захищаючись, поклав бодай маленького синця моєму кривдникові, то за мною одразу б приїхала міліція...

З болем констатую прописну істину: зволікання розслідування призводить до потурання бандитизму. То хто ж захистить українця в Україні?

м. Івано-Франківськ

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

ВОНА БРЕШЕ:

чергова "качка" від Тимошенко

Немає меж обуренню бібліотекарів Маріуполя – широко розрекламована обіцянка прем'єр-міністра Юлії Тимошенко підвищити їм зарплатню виявилась... жартом.

30 вересня, на нараді з нагоди професійного свята, бібліотекарів міста "порадували": "Хоч завтра не перше квітня, а перше жовтня, але додаткових грошей не чекайте – в бюджеті їх нема!" Зрозуміло, що так само обдурено й працівників Укрпошти, які разом з бібліотекарями посідають останні місця за рівнем забезпеченості, адже їхня середня заробітна плата дорівнює 900-1000 гривень. І це за неймовірного зростання цін.

"Нам працювати все важче і важче, – розповідають бібліотекарки і з острахом просять не називати прізвищ. – Крім основної роботи, мусимо постійно робити ксерокопії, й ця шкідлива для здоров'я праця ніяк не оплачується. Гроші, які заробляє бібліотека через здійснення платних послуг читачам, у нас не залишаються. Вони йдуть до Центральної бібліотеки й до нас не повертаються. Ми не можемо на них придбати літературу, що користується попитом, натомість повинні захаращувати полички книжками, які "спускаються" зверху без врахування потреб читача. Пані Тимошенко навіть планує, щоби бібліотеки надалі сплачували з тих зароблених коштів за комунальні послуги. І це при тому, що в другому півріччі 2009 р. ми не змогли передплатити багато потрібних газет і журналів. Ось так "добре" працює пані Юлія".

На жаль, як завжди ганебно обмануто найбільш незахищену верству населення – трудівниць-жінок, які не тільки несуть освіту людям, залучаючи їх до літературних скарбів, а й виховують власних дітей, є невтомною опорою сімейного вогнища. Чомусь керівниця БЮТу вважає, що достатньо голосно висловити побажання поліпшити життя населенню, при тому не виділивши грошей, і справа сама собою здійсниться... "за щучим велінням". На ділі виявляється безсоромне обдурення людей, але пані Юлія на те не зважає... оскільки "вона працює" над народженням чергової політичної "качки", що має допомогти особисто їй злетіти на вищій щабель влади.

Ірина МОЛЧАНОВА,
член НСЖУ,
Маріуполь

СУСПІЛЬСТВО

НАЦІОНАЛЬНА РЕВОЛЮЦІЯ В ПОСТКОЛОНІЯЛЬНІЙ ДЕРЖАВІ

Ярослав СВАТКО

Вісімнадцять років будуємо державу, а результатів будівництва немає. Визнаю, що держава побудована і розбудовується далі, але в багатьох аспектах вона неукраїнська, а лише використовує історично традиційні українські національні символи. Неодинокі випадки, коли представники цієї держави, які за своїм статусом мають право, як вони стверджують, виступати від імені українського народу, зневажають мову, культуру та історію українського народу, заперечують право українців зі зброєю в руках боротися за незалежність. Чого, до речі, вони не заперечують, наприклад, для зімбабвійського, алжирського чи ірландського народів. Символи колоніяльного поневолення у монументах, назвах населених пунктів, вулиць чи географічних об'єктів продовжують утверджувати вторинність українського, а органи державної влади, як правило, стають на захист цих символів. Якби ж тільки справа стосувалася виключно топоніміки чи історії... Це якраз видима частина айсберга постколоніяльного стану, яку зберігають саме тому, що коли її прибрати, стануть очевидними інші, системоутворюючі ознаки постколоніяльности. Ось, скажімо, хоча в українській Конституції записано, що народ є джерелом влади, поступові зміни виборчого законодавства звузили можливості громадян обирати і бути обраними порівняно навіть з радянським 1990 роком.

У тих українців, які в спадок від колоніяльного режиму отримали ще й сервільне, радянсько-світоглядне ставлення до влади, ця розбіжність між декларованою і реальною державою викликає депресію, песимістичне ставлення до майбутніх результатів історичного процесу. Людина з радянським способом думання вважає, що влада зобов'язана здійснити якісь зміни, а обов'язки громадянина закінчуються вкладанням бюлетня у виборчу скриньку. Саме домінування такого світогляду дозволяє владі законсервувати суспільні стосунки, на законодавчому рівні не дозволяючи проводити суспільні зміни. Однак рушієм суспільного прогресу, в тому числі і в питаннях національного визволення, завжди були люди, які не лише бачили неприродність суспільних стосунків, невідповідність їх фундаментальним людським правам, а й готові були ціною власних невигод, страждань, чи й навіть життя, боротися за зміну існуючого стану речей.

Влада вважає державу Україну тимчасовим явищем, і ставлення влади до національної державности переходить на всі аспекти життя у ній. Досі немає відповіді на ключове питання легітимности держави: боротися зі зброєю в руках за існування своєї держави – це правильно чи злочинно? Український законодавець готовий відповісти позитивно, якщо це питання стосується Гвінеї, але 18 років затято мовчить, коли йдеться про Україну. Проте проблема не в УПА чи Армії УНР, це пройдені історичні події, яких не змінити. Законодавство ж дивиться в майбутнє, схвалюючи чи засуджуючи вчинки минулого, воно показує правильну суспільну модель поведінки в майбутньому. Отож, у вирішальній своїй масі українські законодавці вважають Україну тимчасовим проектом, за який вони ані самі би не пішли в тюрми чи концтабори, та й іншим не радили б. Проблема у відсутності нормального, здорового націоналізму в тих, хто узяв собі право законодавчо облаштовувати український простір. Того націоналізму, який людей, відповідальних за долю нації, примушує приймати рішення в інтересах спільноти, а не свого вузького корпоративного середовища. Це не лише про культуру, історію чи мову, а й про інші, набагато "матеріяльніші" питання. Скажімо, підтримку національного виробника. Можливості впливу звичайних, не "обраних", громадян, на владу. "Звичайний собі" націоналізм – це суспільний інстинкт, який стягує громаду в цілість і дозволяє їй гуртом захищатися від зовнішніх викликів, від яких поодинці не захиститись – бо інакше кожного зокрема поламає, як ті прутики у розібраному вінику. Націоналізм завжди присутній у розвинених націй, і якби його не було, вони б ніколи не збудували для впорядкування свого життя національних держав.

Проблема також у тому, що експансія колоніялізму не закінчилась, вона продовжується в нібито нематеріяльній культурній сфері, але саме тут вона матеріялізується в утриманні влади та побудові власних моделей стосунків громадянина і владоможця. Кому неясно: це феодальна модель, коли владоможці полюють на звичайних людей, давлять їх позадорожниками, і їм за це нічого не буде. Для того, щоб такі стосунки могли матеріялізуватися, і здійснюється агресивна пропаганда вищості культури колонізаторів, фактично – насилля свідомістю народу, втовкмачується думка про те, що Радянський Союз – це творець історії, світоч, який своїм рівнем культури перевищує "мужицьку" українську культуру, яка, якщо й розвивалася, то тільки завдяки "культурному світлу" з Москви. Поки ці ілюзії та забобони (що є нічим іншим, як культурою брехні) будуть жити в звичайному народі, доти влада буде матеріялізуватися в руках мисливців на звичайних людей.

В постколоніальній Україні найбільш невпорядкованими є стосунки громадянина з державою. "Обранці", подібно до Людовика XIV, вважають, що держава – це вони, та й намагаються законодавчим шляхом звузити коло людей, причетних до влади, до самих себе. Один раз спроба зафіксувати спадковість влади вже призвела до вибуху в 2004 році. Профанація високих ідеалів українського Майдану владоможцями, звичайно ж, зруйнувала довіру суспільства до них, однак не відмінила причин для соціальних вибухів у майбутньому. Розчарування в лідерах означає всього лише відсутність видимих точок упорядкування соціального протесту. Але генератор конфлікту є, він працює, – це совковий світогляд "не пущать" постколоніяльної номенклатури, її бажання паразитувати на вільному виробництві, вкупі зі совковим бажанням урядувати за принципом феодальної вотчини, і зробити свою владу спадковою. Конфлікт між вільним суспільством і постколоніяльною номенклатурою неминучий, бо вони несумісні. Важливо розуміти, що повна ліквідація феодальних радянських суспільних відносин – це теж національне визволення. Ленін на площі формує комуністичну підсвідомість у голові, звідки матеріялізується у владу лозинських в державі.

Частина сьогоднішньої української номенклатури хоче зберегти феодальні колоніяльні порядки, за яких держава, а не громадянин, була б у центрі державної побудови, інша прагне зберегти колоніяльну радянську ідеологію, а немало й таких, яких влаштовує і одне, і друге. Вони чудово знаходять між собою спільну мову, та бажають законодавчо законсервувати існуючий стан речей, створити замкнене коло, по якому блукало б "вільне волевиявлення" людей, зберігаючи номенклатурну владу та феодальні привілеї. Однак ця номенклатурна система суспільних відносин не просто анахронічна – вона небезпечна для держави, бо гальмує розвиток економічної потуги суспільства, відсмоктуючи значну частину суспільного продукту для потреб новітньої номенклатури. У суспільствах, які йдуть вперед, свобода є змістом існування особистості – і в економіці, і в творчості, і в суспільній дії. У нас же відбувається заміна свободи хлібом і видовищами, і саме тому в політиці ми маємо гасла заради гасел, замість системних підходів до зміни постколоніяльного стану економіки та суспільних відносин.

Цей неприродній для європейської держави устрій повинен загинути. Навіть якщо владоможці намагатимуться зробити зміни існуючого стану речей незаконними, це не змінить напрямку суспільного прогресу, а отже, народ боротиметься за свої національні та суспільні права навіть всупереч волі власть імущих. Випадок Миколи Коханівського, коли символ колонізації України був понівечений, незважаючи на явний і неявний спротив влади, є наочним прикладом того, що трапляється, коли природні права на свободу народу і свободу людини стають супротив намальованим номенклатурою законам про збереження свого стану ідейного та суспільного владарювання. Це природній історичний процес. Якби було інакше, ми б не шанували сьогодні як Національного Пророка Тараса Шевченка – адже більшість того, що він зробив, було вчинено всупереч тодішній владі та її законам, але в згоді з фундаментальними правами людини і народу. Історичний процес довершиться, хоч яким би був спротив постколоніяльної номенклатури, бо з одного боку є люди, готові класти на вівтар національної справи власні життя, а з протилежного – в кращому разі приватизовані маєтки та чужі, зазомбовані душі на вівтар власного владарювання. Національна революція, яку залишки колоніялізму в Україні намагаються усіма своїми силами загальмувати, мусить довершитися, бо лише довершений історичний процес національного і соціального визволення виведе український народ на європейську дорогу культурного розвитку та економічного добробуту.

ГРИМАСИ ДОБИ

ВОНИ ОБІЦЯЮТЬ... МИ СЛУХАЄМО...

Петро МАСЛЯК

Нинішня президентська передвиборна метушня однозначно вказує не лише на повну дискредитацію в Україні ідей парламентаризму, а й на швидку в часі деградацію політології і політтехнології, саме як явищ сьогодення. За понад вісімнадцять років існування незалежної держави ще ніколи на наших громадян не було вихлюпнуто такої величезної дози абсурду (зауважте: ще до офіційного початку виборчої кампанії). Що ж буде тоді, коли президентська гонка стартує офіційно? Складається враження, що в основних претендентів на президентство просто немає жодного адекватного політтехнолога, здатного хоча б на крок передбачити наслідки своїх недолугих "бігмордних" вправ. (Що ж стосується чинного Президента Віктора Ющенка: жодного передвиборчого плаката наразі ви не побачите. – Ред.)

Ось пан Янукович усміхається до нас з чергового "бігморда". "Почую кожного", – волає він до електорату. Це ж які треба мати відстовбурчені вуха... Ну хто це таке міг вигадати? А якщо хтось гикне чи пукне... А якщо хтось хоче комусь, так би мовити, на вушко... Теж почує? Який політтехнолог і за які гроші міг таке вигадати?

А ось інші політтехнологічні витребеньки. Їду Одеською трасою і з переляку гальмую. До мене й інших водіїв кричить черговий "бігморд": "Всупереч кризі будується найбільша в Європі Дністровська ГЕС. Вона працює". Ото ще маразм! А навіщо працює? Яка мета? Кому потрібна така робота? У нас електроенергії просто нікуди діти. Нікому вона не потрібна ні всередині країни, ні зовні. То хто ж придумав такий зміст плакату? Який розумник-політтехнолог? Або "Україні повернуто шельф Чорного моря. Вона працює". Перестали на догоду Росії розробляти величезні запаси газу в нашій економічній зоні, і про це сповіщають увесь електорат. Ніби це якесь досягнення. Як назвати таких політтехнологів, скажіть мені? Все ж повинно було бути саме навпаки. Приміром так: "Припинено розбазарювання державних грошей на будівництво нікому не потрібної Дністровської ГЕС. Вона працює". Або ще: "Розпочато масове освоєння українського шельфу Чорного моря. Будемо з газом. Вона працює". Я, наївний, думав, що нічого дурнішого в цій "бігмордній" кампанії вже придумати не можна. Помилився, каюся. "Вона працює". "Вона – це Україна". Оце вищий клас! "Вона", виявляється, вже мислить категоріями вічности і прирівнює себе... до України! Бздура якась та й годі...

Скрізь бовваніють "рябі бігморди" іншого претендента. Продуктивне село, стверджують вони, нова індустріялізація і якась там армія. А я, як той малюк у відомій казці, кричу: а король же голий! Хто ж проти продуктивного села? Але де взяти сотні мільйонів доларів на реалізацію всіх цих проектів, які без реального фінансування перетворюються на пустопорожню балаканину. Де? Їх же немає! Аби на цих же "бігмордах" було написано, що я реалізую декілька геополітичних проектів, які нам і принесуть потрібні гроші, я б тоді повірив. Наприклад, там було б написано, що "з першого дня свого президентства я почну масове освоєння родовищ нафти і газу на шельфі Чорного моря і через п'ять років кожний новонароджений українець отримає на власний рахунок по 100 тисяч доларів, як це роблять в Саудівській Аравії". Тоді всі б голосували "за", якби повірили. Або написали на плакаті, що "я почну реалізувати після обрання проект "Алмази України" і перетворю українців на багату націю". Ну скільки ще років відома алмазовидобувна компанія Ден Бірс буде звертатися до нас з проханням віддати їй в концесію на умовах 60% прибутку нам, а їй 40%, наші кімберлітові трубки? Це ж ганьба нашому керівництву. Або той же кандидат у президенти написав би на "бігморді", що наступного дня свого президентства почне будувати в Чорнобильській зоні бараки для всієї цієї корупційної банди і всю її гуртом туди відправить. Скільки б за таку людину голосувало "електорату"?

Ну хоча б хтось написав на плакаті, що після його інавгурації він розжене цю, прости господи, Верховну Раду.

Якщо і далі будуть продовжуватися ці "бігмордні" маразматичні вправи політтехнологів, можна чекати перед самими президентськими виборами повний обвал рейтингів основних гравців.

ЛІТОПИС БОРОТЬБИ

Правдива історія – наріжний камінь міцної самосвідомости нації. Без неї побудова дійсно незалежної України неможлива. Історія України, яку ми вже написали за час нашої незалежности і ще напишемо, має бути національною, як це є в усіх цивілізованих народів. В ім'я нашого майбутнього ми не маємо права піддатись тискові на нас. Бо, як писав видатний німецький філософ Фрідріх Ніцше, "ніколи не виживе той, хто сприймає трактування своєї історії очима сусіда". Якщо ми не хочемо повернутися до історії совєтського періоду – історії СРСР, – в якій історія України була лише краєзнавчим курсом, обсягом 30 годин, якщо не хочемо стати, як писав Т.Шевченко "…рабами, підніжками, гряззю Москви…", якщо не хочемо виховувати безбатченків і манкуртів – нам потрібна своя історія. У нас є суверенітет, тож будьмо гідні й того!

"ДУБОВИЙ"-ІВАН ЛИТВИНЧУК
ТЕПЕР ГЕРОЙ НАВІКИ

Валентина ЄГОРОВА-САСОВСЬКА

"Повертаючись до правди у вивченні діяльности УПА і її командирів, обов'язково потрібно нагадати та розповісти нові факти про життя та боротьбу славетного командира УПА, нашого земляка "Дубового" – Івана Литвинчука. Пишучи про повстанський рух сорокових-п'ятдесятих років, не можна не згадати добрим словом цього командира, одного з перших організаторів українського руху опору на Волині та Рівненщині і того, хто був у ньому майже найдовше – аж до 1951-го року.

Він мав стати священиком, лікувати добрим словом людські душі, а став повстанським командиром, борцем за незалежність рідного краю... Іван Литвинчук – "Давид", "Максим", "Максим Дубовий" (1917–1951). У 1944 р. – командир ВО "Заграва", ВО "Тютюнник", ЗГ "33" ("Завихост"), провідник північно-західної ГО НВРО. 1945–1946 рр. – провідник ПЗК ("Захід", "Хмельницький", "Москва", "Ліс"). Полковник УПА від 1951р.

Рівненський автор "Книги Пам'яті і Слави Волині", історик-дослідник Олександр Денищук повідав нам про деякі досі невідомі біографічні подробиці життя Івана Литвинчука. Дещо звучало для громади вперше:

"Литвинчук Іван Самійлович народився у 1919 році (за спогадами рідної сестри Євдокії) в селі Бискупичі Руські (тепер Нехвороща) Володимир-Волинського району Волинської області. Мав середню освіту.

У родині Самійла та Олімпіади Литвинчуків виховувались ще й дві дочки: Афанасія 1914 року народження та Євдокія 1926 року народження. Батько був важкохворий, через що й змушений був покинути сім'ю. І мати залишилась з трьома малими дітками, яких не мала можливості поставити на ноги.

Менша сестра Івана Євдокія була віддана на виховання в монастир села Зимне Луцького району, а Івана, коли йому було 11 років, архієпископ взяв на виховання у Дерманський монастир за гарний спів у церковному хорі.

Славнозвісний Дерманський Сав'ятотроїцький монастир, збудований в 1453 році одним із князів Острозьких – Василем Красним. Цей монастир став на початку XVII століття великим центром просвітницької роботи: тут вчені монахи займалися перекладами з грецької на старослов'янську мову. Сюди міг поступити тільки той, хто захотів би підкоритись статуту, основною умовою якого була турбота про освіту і науку рідного краю. У бібліотеці Дерманського монастиря зберігались цінні книги, серед яких було немало рукописних. Монастир мав свою друкарню, подаровану йому князем Костянтином Острозьким. Друкарнею завідував Даміан Наливайко – випускник Острозької академії, брат прославленого Северина Наливайка, керівника антифеодального козацько-селянського повстання 1594–1596 років. Дерманський монастир віками справляв на навколишніх жителів особливе враження. Здавалося, над ним витає якась особлива духовна аура. Недарма Улас Самчук, уродженець Дермання, став всесвітньовідомим письменником і крізь все своє життя гордо проніс звання патріота-українця.

Сірі мури древньої величної будівлі також навівали на Івана Литвинчука героїчні та волелюбні настрої...

У 1943–1952 роках у підземеллях монастиря розміщувалась підпільна повстанська друкарня...

Іван Литвинчук навчався в Кременецькій духовній семінарії. Під час навчання вступив до ОУН, став на шлях боротьби за незалежність українського народу. За те й був арештований польською владою і кинутий до в'язниці у Самборі.

У 1939-му знову потрапив до в'язниці, але тримався мужньо і спокійно. Перед приходом більшовиків Литвинчук емігрував до Польщі. В 1940–1941 роках був членом організаційної референтури ОУН у Кракові. З поверненням в Україну після початку німецько-більшовицької війни став розбудовувати мережу ОУН у рідних краях. Був призначений провідником Сарненської округи ОУН. Організував військові вишколи та перші відділи УПА на Північно-західних українських землях (ПЗУЗ) у 1942–1943 роках.

У серпні 1943 р. провідниками ОУН він був призначений керівником групи УПА-"Північ" під шифром "Заграва", яка діяла на території сучасної Волинської та Рівненської областей. Під керівництвом Івана Литвинчука -"Дубового" (за свідченнями Фаїни Яскал з Гутвина, своє псевдо "Дубовий" Іван Литвинчук взяв після того, як довелося йому жити в хаті Марійки Дубовихи) відділи УПА і місцеві осередки ОУН вели жорстоку боротьбу проти німецько-фашистських окупантів та їхніх польських прислужників та совєтською (червоною) партизанкою, яка грабувала мирне населення Полісся. Мав псевдо: "Дубовий", "Максим", "Давид", "Корній". У січні 1944-го був підвищений до звання поручника. З 1944 до 1945 року поручник Литвинчук (мав тоді псевдо "Максим") керував Військовою Округою "Завихост" – з'єднаними групами "33", що складались із шести бригад (фактично куренів): 1-ої бригади "Помста Базару" (командир "Верховинець"), 2-ої бригади "Жовті води" (командир "Талайда"), 3-ої бригади "Холмська" (командири "Буря" і "Ткач"), 4-ої бригади "Соборна Україна" (командир "Ромб"), 5-ої бригади "Пилявці" (командири "Лисий" та "Ігор"), 6-ої бригади "Пам'ять Крут" (командир "Ярок").

Вояки Івана Литвинчука провели багато боїв проти сталінського НКВД, так само як у часи німецької окупації – проти німців.

Після загибелі керівника УПА -Північ Дмитра Клячківського "Клима Савура" 12 лютого 1945 року майор "Дубовий" був призначений командиром УПА-Північ. Обіймав цей пост аж до 1949 року, до того часу, поки УПА реорганізовувалася, повністю переходячи у підпілля.

У 1946 р. провідники ОУН призначили І.Литвинчука керівником крайового проводу ОУН "Москва", який діяв на території Волинської і Рівненської областей. І.Литвинчук протягом 1946–1950 рр. створив на території Волинської і Рівненської областей десятки озброєних загонів УПА, боївок ОУН, а також підпільних організацій ОУН. "Дубовий" був здібним командиром, великим стратегом, розробив нарис політичної кризи в ОУН на ПЗУЗ з приходом большевиків в 1944–1946 рр. Ось початок цього нарису.

НАРИС ПОЛІТИЧНОЇ КРИЗИ, ЩО ВИТВОРИЛАСЯ В ОУН НА ПЗУЗ У 1944–1946 рр.

20 лютого 1947 р.М.Дубовий

Підготовка до приходу большевиків у 1943 р.

В другій половині 1943 р. ОУН на ПЗУЗ почала інтенсивно підготовлятись до нової дійсности – до приходу большевиків. Підготовка йшла в площинах:

а) політично-моральній,

б) організаційно-військовій,

в) господарчо-технічній та інших.

Актив, який відповідав за введення в життя наказів та інструкцій, які видав провід ОУН на ПЗУЗ, не однаково це сприйняв. Одні підходили в оцінюванні сов[єтської] дійсності реально, здавали собі справу, що з приходом большевиків почнеться для нас декон'юнктура і тому тактику нашої боротьби необхідним буде переключити з повстанчої до підпільної. Ті здавали собі справу, що зробити такий поворот в революційній боротьбі – це нелегка справа. В повстанчий рух включилися всі народні маси з різною політ[ично] – моральною підготовкою в час політичної кон'юнктури та загального захоплення народніх мас нашою боротьбою прийшлось в недалекому будучому організації переборювати. В повстанчому русі всі привикли жити свобідно, відкрито, про підпільні форми й методи тоді ніхто й не думав. Так, як повінь ріки, яка розіллє навесні, її води не можна моментально включити у властиве корито ріки, так повстанчий рух є важко і неможливо нагло переключити до підпільних форм боротьби. Тому перехід такий необхідно було робити систематично, орієнтуючись на політ[ичну] обстановку – зовнішню та внутрішню. Багато легше є переключитись з підпільної боротьби до масової, ніж з масової до підпільної. Тому, ті великі трудноші, які зародилися в організаційному та тактичному переключенню нашої боротьби, нелегко прийшлось в недалекому будучому організації переборювати..."

Далі він пише: *"Серед тої суматохи різних настроїв, думок, міркувань, дезорієнтації слабодухів та душевних хвилювань народніх мас дзвеніли могутнім голосом накази. Інструкції, вказівки сильних революційних одиниць, які твердою ходою зі смілим обличчям та рівновагою Духа йшли назустріч недалекому твердому будучому, в якому хотіли шукати нових рисків, нових перемог, нових гордих тернистих шляхів слави. Маючи в собі велику любов до Батьківщини, чули в собі велику силу Духа та енергії, якою запалювали інших, слабших, які хитались в обличчю великої загрози. Помимо різних перешкод, які стрічались в праці, робота йшла шаленим темпом вперед".*

І.Литвинчук мав значний вплив на керівників Центрального проводу ОУН Романа Шухевича – "Тура", Василя Кука – "Леміша" і Василя Галаса – "Орлана", з якими він зустрічався в підпіллі.

У 1949 році до майора "Дубового" прибув у справах провідник ОУН на ПЗУЗ (Волинь та Полісся) "Орлан" (Василь Галаса). З ним була і його дружина, також підпільниця (псевдо "Марічка"). Районовий Луцького району "Антон" провів їх до криївки, що містилася на хуторі біля села Гірка Полонка Луцького району. Пізніше ці відвідини "Марічка" описала в своїх спогадах, виданих у Торонто в 1995 році.

Вхід до бункера був із горища хати, звідки треба було сходити вниз по драбині вузьким проміжком між двома стінами – зовнішньою стіною та перебиткою, побудованою в коморі [56. с. 288]. Треба було спуститись на кілька метрів під землю, щоб дістатися до коридора, який вів до бункера. Вхід був добре замаскований: дошки, що накривали лаз на горищі, прикріплювалися цвяхами. Тому облави НКВД не могли знайти входу до бункера. Укриття складалося із двох кімнат, з'єднаних між собою довгим коридором, посередині якого було місце на умивальник. Кімнати вибілені вапном, на стінах висіли портрети, прибрані вишитими рушниками. Над ліжками, вкритими домотканими волинськими вовняними ряднами, красувалися на стінах килими.

Менша кімната становила кабінет "Дубового": тут стояло його ліжко і була досить гарна бібліотека з великою кількістю військової літератури. У просторій кімнаті на другому кінці коридора жили й працювали дві жінки – "Ганна" та "Катерина". Одна з них була кур'єркою, друга – секретарем-друкаркою. Там було ще одне розкладне ліжко, приготоване для того випадку, якщо в бункері мав затриматись на один-два дні хтось із районових чи надрайонових провідників. "Марічка" згадує: "На привітання "Дубовий" кріпко потиснув долоню, широка білозуба усмішка так і розійшлась по його обличчю. Він був середнього зросту, в якійсь тридцятці з половиною, брюнет з вогняними карими очима. Чітка хода його та всі порухи зразу прозраджували в ньому військовика, навіть мова в нього різка, голосна, заголосна на криївкові обставини, і такий же голосний, розлогий був його сміх.

Закінчення в наступному числі.

ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ

НА МАРГІНЕСІ ДВОХ ПОДІЙ

Ностальгують за комуністичним концтабором

Ця обставина дарувала підставу стверджувати, що захід був позбавленою змісту формальністю, а самі організатори були слухняними виконавцями замовлення грантодавців. Виступаючи перед присутніми, депутат ВР Вадим Колісниченко, котрий репрезентував "російськомовну Україну", набрався цинізму й нахабства нарікати на виділення державою в часи всесвітньої економічної кризи коштів на освітні та культурні програми для українців діаспори. Згідно з його словами, постання держави Україна є наслідком прагнення всіх тих, хто мешкав в Україні, послабити надмірно тоталітарну систему Радянського Союзу, а процеси, котрі передували проголошенню незалежності, нічого спільного з національно-визвольною боротьбою проти чужинського поневолення не мали. Ця побрехенька є такою, котра не відповідає дійсності. Станом справ на 1990-1991 роки я був членом Спілки Української Молоді. Свідчу, що головним ворогом українського народу й винуватцем усих бід і негараздів ми бачили не комуністичний, нівелюючий людську гідність тоталітарний устрій Радянського Союзу, а факт бездержавности українців. Поневолювач мав конкретне ім'я: Росія. Жодної різниці між царською Росією та комуністичним Союзом, інтернаціоналістична риторика чільників котрого була лише ширмою у справі орусачення та асиміляції поневолених або приєднаних до Російської Імперії народів, ми не бачили. Нарікання пана Колісниченка (котрий, попри українське прізвище, виголошував свою промову мовою вчорашніх окупантів) на незадовільне фінансування державою програм, спрямованих на задоволення потреб так званої "російськомовної громади України", заслуговують на всебічне й всезагальне засудження, і викликали у багатьох присутніх справедливе обурення. Аморально і несправедливо ставити в один ряд жертву (себто український нарід) і окупантів та продукт їхньої злочинної діяльности (котрими є цілеспрямовано населені в часи окупації етнічні чужинці, які й становлять ядро функціонерів та діячів середовищ "російськомовної України" й сформованої окупантами касти зросійщених і зденаціоналізованих українців). Аналогічною за змістом й суттю була й доповідь представника УПЦ МП Діонісія, котрий нарікав на закиди й звинувачення в антиукраїнській діяльності. Про неприродність й невиконання РПЦ головного покликання й призначення сказано дійсно більше ніж достатньо. Вкотре доводиться нагадувати: чільники РПЦ від самих початків постання були слухняними виконавцями волі світської влади. Байочки про "боголюбивий російський нарід", агресивність щодо представників інших конфесій, слухняне і запопадливе (започатковане ще в часи монархізму й широко практиковане в часи комуністично-атеїстичного тоталітаризму) обслуговування шовіністичних забаганок та прагнень владної російської верхівки, дають підстави звинуватити ще молодого клирика в упередженості й відсутності вміння тверезо оцінювати явища та події. Я не належу до числа прихильників створення за адміністративним наказом світської влади "єдиної помісної православної церкви", проте в діяльності філії РПЦ в Україні (котрою є УПЦ МП), вбачаю загрозу збереженню українцями національної ідентичности. Ця обставина дарує підстави стверджувати, що РПЦ є астрономічно далекою від християнства тоталітарною сектою. Прикро і навіть обурливо, що середовище, котре разом з садистами і вбивцями з НКВД брало участь у розкраданні майна УГКЦ у 1946 р., сьогодні набирається нахабства на різноманітних конференціях і "круглих столах" нарікати на "утиски й нетолерантне ставлення". Покайтеся спочатку за власні злочини, панове дискредитатори християнства, поверніть українцям усе, що було вами вкрадене, й поверніться самі на історичну Батьківщину, а вже потому ми погодимось на дискусії.

Закінчення.
Початок на 1-й стор.

Не кращим чином поводив себе й представник Конгресу Національних Громад України пан Йосиф (саме такою, непритаманною для української мови транскрипцією було подано його ім'я) Зісельс. Останній вимагав, аби держава скасувала податки з підприємств, котрі фінансують діяльність "національно-культурних товариств" й нарікав на вкрай нетолерантне ставлення українців до національних меншин. Маю підстави стверджувати, що подана паном Зісельсом інформація про нетолерантність українців є плодом його хворобливої уяви і з дійсністю нічого спільного не має. Нагадаю пану Зісельсу, що згідно з довгий час приховуваною, але врешті-решт оприлюдненою правоохоронцями інформацією, відсоток злочинів, скоєних чужинцями стосовно українців, суттєво перевищує цифру скоєння аналогічних дій українцями відносно іноземців. Тим паче, що чимало дій і вчинків, до котрих вдаються співплемінники пана Зісельса, не кваліфікуються Кримінальним Кодексом України як злочин, проте без перебільшення є такими в царині культури та моралі, оскільки переступають Божі Заповіді. Почуваюсь зобов'язаним нагадати організаторам аналогічних за змістом "круглих столів" і конференцій. Панове! Вашими вчинками повинно керувати не прагнення отримати черговий грант, а почуття обов'язку перед довгий час приниживаним і пограбованим українським народом. Прагнення окремих функціонерів окремих національних та національно-культурних товариств паразитувати з особистою вигодою на нинішніх проблемах й негараздах українців повинно провокувати всіх, кому не байдужа доля українців. Прикро, проте ваша участь в уможливленні оприлюднювати ці відверто антиукраїнські за духом і змістом тези дарує мені підстави запідозрювати вас у відсутності патріотизму й байдужости до долі рідного народу. Буду безмежно вдячний, коли ви чином доведете, що я помиляюся.

Кількома днями раніше, а саме 23 вересня, в приміщенні недешевого й гламурного бізнесцентру "Леонардо" (вул. Богдана Хмельницького, 17/52а), з ініціативи "Вищої школи професійної політики" й за матеріальної підтримки Фонду Рози Люксембург (Німеччина) відбулась міжнародна конференція "Лівий рух в Україні. Перспективи співпраці та взаємодії". Як виявилось з розповсюджених серед учасників конференції матеріалів, це вже шоста проплачена фондом Рози Люксембург в Україні за період з червня до липня конференція. Попередні відбулися у Львові, Симферополі, Миколаєві й Маріуполі. Прикро, що я виявився єдиним представником націоналістичних кіл, та і журналістської братії також, хто відвідав цей захід. Нинішні лайки на адресу ідеалізаторів лівого руху, котрі публікуються на сторінках патріотичних і претендуючих на звання націоналістичних газет, є астрономічно далекими від того, що довелося почути з вуст багатьох виступаючих. Оскільки в данім випадку не ставлю перед собою за мету критикувати лівий світогляд вцілому, обтяжу себе й читачів лише тезовим викладом побаченого та почутого, й враженнями від дійства, свідком котрого довелося бути.

Саме місце проведення конференції, рівно як і ціна харчу, котрий пропонували учасникам на фуршеті, зайвий раз дарували мені підстави стверджувати, що легенда про альтруїзм і жертовність "виразників волі пролетаріату" є звичайнісінькою пропагандою. Нинішній лівий рух (доречною буде аналогія з українським патріотичним середовищем) є розколотим на цілий ряд нерідко навіть взаємопоборюючих партій та об'єднань. Проте відверто антинаціональна, ігноруюча національні особливості існуючих на планеті народів риторика промовців, так само, як і спроба зовнішніх потуг (в даним випадку прибулих в Україну з ліберального і надміру зматеріалізованого Заходу, але (що показово) не з дикої Московщини) якщо не зорганізувати його в єдине ціле, то принаймні скоординувати поки що роз'єднані дії, викликає особисто в мене насторогу. Що шукають в Україні, і яка різниця марксистам з капіталістичної Німеччини до ще астрономічно далеких від класичного розуміння ідеї "захисту людини праці від свавілля роботодавців" українських соціалістів, поділених на кілька угруповань комуністів, руху "Антифа" (ці виродки також удостоїлись честі бути запрошеними на те збіговисько), новітніх профспілок, експертного клубу "Анахарсиз" та невідомих широкому загалові функціонерів маргінальних політичних партій "За демократію і справедливість", "Союз лівих сил", "Справедливість", "Велика Україна"? Як прихильник народовладдя й демократії, погоджуюсь із тезою про необхідність постання в Україні середовищ, котрі ставили б своєю метою захист прав робітників. Проте не просто нівелююча національну ідентичність українців, а відверто антинаціональна, мондіалістська за суттю риторика окремих виступаючих дарувала мені підстави стверджувати, що нинішній лівий рух в Україні продовжує здійснювати власну діяльність як середовище, руками котрого зовнішні потуги прагнуть очистити Україну від українців. З вуст однієї з виступаючих довелося почути таке: згідно з оприлюдненою Львівським міським головою Садовим інформацією, значний відсоток мешканців Галичини налаштовані вкрай радикально й готують найрізноманітніші акції протесту й непокори у разі обрання на найближчих президентських виборах особи, за котру вони не голосували. Виступ промовниця закінчила закликом сформувати дієву протидію "намаганням мешканців одного регіону нав'язати свою волю всім громадянам України" (зрозуміло, що без огляду на їхнє національне походження). Слухаючи промову, складалось враження, що я перебуваю на засіданні Ради Національної Безпеки й Оборони. Невже сатанізація Галичини є формою "боротьби за права людей праці"? Згадки окремих виступаючих про утиски роботодавцями робітників й ігнорацію владою та новопосталими капіталістами вимог профспілок чергувалися з лайками на адресу діячів національно-визвольного руху, котрих безпідставно і брехливо звинувачували у "змові з капіталістами й служінні визискуючого робітників капіталу". Побійтеся Бога, панове сповідники (якщо серед вас такі дійсно були) ідеї всезагальної зрівняйлівки. Раджу уважніше переглянути матеріали кількох великих зборів ОУН і постанови УГВР, в котрих було чітко задекларовано засудження й несприйняття практики нещадного визискування людиною людини, зокрема й системами в цілому.

Прагнення подолати існуючу в Україні згадану вище нескоординованість лівацьких та лівоцентристських середовищ (у часі конференції довелося вислухати й лайку молодих ліваків на адресу чільника КПУ Симоненка) з одного боку дарує підставу вірити, що з часом в Україні постане покликане захищати інтереси трударів середовище, а існуючі принаймні лівоцентриські партійки та об'єднання врешті-решт відмовляться від практики слугування зовнішнім потугам. Проте вона водночас і настороже, оскільки дарує підстави стверджувати, що нинішній лівий рух в Україні продовжує бути слухняним і запопадливим виконавцем волі і вимог зовнішніх потуг. Кличу патріотів відслідковувати й вчасно розвінчувати спроби реанімувати скомпрометований в очах українців марксистський рух, оскільки ця ідеологія є серйозною небезпекою. Знання слабких сторін антинаціональних середовищ і належна критика (котру під сучасну пору підміняє нерідко позбавлена логіки емоційна лайка) врятує душі сотень тисяч українців від заслуженої кари, котру отримають по смерті прислужники чуттєвих насолод і матеріалізму.

Борімося й поборемо.

Олесь ВАХНІЙ

СВІТ ЛІТЕРАТУРИ

Яскрава зірочка з нової української поетичної генерації – у свої 29 років Ганна Багряна має за плечима нічогенький доробок: п'ять збірок поезій, чотири п'єси, роман "Етимологія крови", чимало виступів у періодиці, перекладів з польської, а ще – шеф-редакторство в часописі "Гранословіє". До того додалися заслужені нагороди: лауреатство на Всеукраїнському літературному конкурсі "Коронація слова", перемога в конкурсі видавництва "Смолоскип", Міжнародна українсько-німецька премія імені О.Гончара.

ІНШІ ЛІНІЇ АННИ БАГРЯНОЇ

Ольга ДУБОВИК

А.БАГРЯНА

І ось одного жовтневого вечора кнайп-клуб "Купідон" на Пушкінській аж ряснів суто українською літературно-просвітленою молоддю. Хоч як дивно, але ця "кров з молоком" прагнула чути поезію. Не будь-яку, а співзвучну їхньому світосприйняттю. Схоже, отримали, чого бажали. Натхненна і гарненька Ганна Багряна декламувала ...вірші. Її новенька збірочка "Інші лінії" ще пахла друкарськими фарбами, а вже засмучувала мізерністю тиражу (1 тисяча примірників) і радувала невловимим, однак безпомилковим духом поезії у її первородному значенні. Бо то вельми тонка сув'язь душі, яку неможливо зімітувати. Вона або є, або її немає.

Чому "Інші лінії"? Тому що Анна Багряна – щораз інша, як кожен "нормальний" поет. І сама визнає, що "переживає новий етап творчого шляху, певну еволюцію поетичного світосприйняття". Особисто для мене поезія – це коли раптом читаєш сто разів відчуте і жодного разу не сказане, аж ось воно – пророста у поетовому чутті, слові, ритмі. У Анни Багряної це – склалося. Її рядки схожі з джерельною водицею:

Найсвітліше,
Що може
Бути –
Сонячна стежка –
Вона сниться
Лише у дитинстві
І лишається –
Після нас...

Анна Багряна народилася у місті Фастові на Київщині. Вказівною стежкою у світ широкий для неї став філологічний факультет Київського національного університету імени Т.Шевченка. Як частенько роблять філологи, спробувала журналістського хліба і ... рушила далі неозорою дорогою Слова – і прозового, і поетичного, і публіцистичного. Добірки її віршів неодноразово звучали на радіо, публікувалися в багатьох газетах, журналах, альманахах України, Польщі та інших країн. Не раз ставала лауреатом інтернет-конкурсів "Поетичні майстерні" та "Рукомесло". Певний час була секретарем Ради Національної Спілки письменників України по роботі з молодими авторами. І коли її неконсенсусне єство не зігнулося буквою "Z" перед паном Яворівським, чесно залишила посаду "за власним бажанням". А з посади "поет" її ніхто ніколи звільнити не зможе, окрім її самої. Судячи зі змісту "Інших ліній" – про це не варто згадувати.

викохую тебе у собі
Виховую мовчазного аскета
Аби легше потім іти
Затуманеними сходами
Пекла
Затемненими серцями
Вниз
Вниз
Вниз
Чим глибше
Тим більше шансів
Пройти наскрізь
Усю земну кулю
А потім вийти знову
Під сонце
До тебе...

"Інші лінії" пахнуть коханням. Лірикою. А сказати однозначно, що то є суто "жіночий" поетичний стиль – не можна. Адже проступають сказати б енергетично – "чоловічі" вірші:

Така хуртовина хіба що у квітні
насниться.
Кожуха – на очі. І спати –
до перших прозрінь.
Я міг би прийти.
Ти могла б крізь прозорі зіниці
Дивитись як ходить
Збентежена холодом тінь.
І час би стікав – як вода
з незакручених кранів.
І мертві слова не могли б не брехати
очам.
І ти б наче вперше сказала:
"Рятуймо кохання",
І я наче вперше б змовчав.
– Ця хуга мине, – підійшла б, обійняла
за плечі.
– Ця хуга мине, – і вустами б
торкнулася вуст.
Я міг би прийти в наш украдений
холодом вечір.
Я міг би прийти...
Та злякався морозів чомусь.

І все-таки, як багато родинного і родового у поезіях Багряної. Крізь ці рядки незрадливо проступає сердечна сув'язь з маминою і татовою долею, з рідною українською землею, її болями і "крутами".

Батька мого катували –
Вбили,
Тіла його з Воркути
Не діждали...
Тільки на згадку – фото
Лишилося
Давнє-предавнє...
Як пам'ять,
Як серцебиття
Української нації...
Цвіту по світу,
Та що за ціна йому?..
Що за ціна?!..
Я народилася дівчинкою
І мене назвали – Софія ...

Або ще:

Вперше біль перелито по вінця,
синій жовтень ще не золотнів...
Я шукаю в собі українця –
Ти таким уявлявся мені...
Неспокійна. Ніяк не спокутую
Ні кохання, ні сміх, ні гріх...
А ти, любий... якби під Крутами...
Я не зміг би, не зміг, не зміг.
За краплинкою – ще краплинка,
А молитва – недоговорена...
Для історії – це сторінка,
А для когось – ціла історія.

Дивно було б, якби між рядками у Багряної не проступали ознаки праукраїнки з її всеосяжним сонцепоклонництвом, зі спомином про тих давніх Богів, які десь зачаїлися у наших генах. У поетовому світі вони – не німі, не сліпі чи стерті, навпаки – живіші від усіх живих.

Сонце мружиться від напруги,
Спочиваю в іншій галактиці
І не знаю,
Чи варто вдруге
На цей світ мені
Повертатися –
Полинами, ланами, левадами –
Не всевладною,
А безсилою...
Білі ручки мої,
Ой Ладонько,
До небес дощами
Прибили...

На загал збірка поезії Анни Багряної "Інші лінії" дарує читачеві надію на з'яву нових і молодих українських поетичних паростків, а отже – дякувати Господу, є ще порох в порохівницях...

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

НАЦІОНАЛЬНА ІДЕЯ – ПОНАД УСЕ!

Націоналіст, думаю, походить від слова національність, нація. Тож вдумайся в ці слова, які близькі вони нам по духу. Це те, що живить нас морально. Бо матеріальне можна придбати-купити, заробити, а якщо немає морального, то душа спустошена, мов дерево без коріння.

Тож задумаймося, українці, чи все ми робимо для душі нації в цілому.

Мабуть, далеко ще не все. Адже ми хотіли б:

– щоб теле- і радіоефір були більш наповнені українською мовою;

– щоб видавалося більше книжок рідною мовою;

– щоб відкривалися музеї української писанки, вишитої сорочки, вишитого рушника;

– щоб організовувалися виставки творів нашого виробництва;

– щоб більше створювалось колективів народної пісні, відроджуючи конкурси, виступи колективів, оспівуючи велич і красу нашої пісні;

– щоб перейменовували вулиці на честь наших героїв (українських);

– щоб виконувався Закон про мову. Щоб усі депутати, держслужбовці знали і розмовляли, вели документацію українською мовою;

– щоб пошановували наших національних героїв – вояків ОУН-УПА;

– щоб більше вивчали національні традиції села, міста, області, краю;

– щоб більше уваги приділяли в школах питанню патріотичного виховання;

– щоб вчили дітей на прикладах наших національних героїв.

А інакше які ж ми українці, якщо ми не любимо свого, цураємось його. Любов, гордість за свою Батьківщину повинна бути притаманна всім нам. Отож звертаюсь до Вас, дорогі українці, з закликом – любіть Україну. Слава Україні! І слава вам, справжнім патріотам!

Марія КИСИЛЬОВА,
м. Чернівці

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net
www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видруковано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 7 000 примірників
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9